

Ravnen, en trist historie

Et eventyr i H.C. Andersen's ånd af Henrik Frederiksen,
©ElephantTribe.org

Langt oppe, over byens røg og larm, oppe i det højeste kirketårn, boede der en ravn. Han var sort som den mørkeste nat, og når solen ramte hans fjerdragt, skinnede den med et fornemt skær af violet og blankt grønt. Men det var der ingen af menneskene nede på jorden, der lagde mærke til. De hørte kun hans hæse "Krak! Krak!", når han fløj over de røde teglsten, og så sagde de: "Sikken en ulykkesfugl! Han bringer kun dårligt varsel."

Men ravnen var slet ingen ulykkesfugl. Tværtimod var han en meget taktsom og poetisk herre, der havde set mere af verden end de fleste. Han kendte hver en skorsten, hver en kvist og hver en revne i de gamle mure.

Øverst på kirkens spir, lige over ravnens rede, sad Vejrhanen. Den var af det pureste guld, eller i hvert fald smukt forgyldt, og den drejede sig stolt i vinden. Raven var dybt betaget af denne skinnende fugl.

"Han er af en overordentlig fin familie," tænkte raven, for han troede naturligvis, at Vejrhanen var en levende, omend meget højtstående, fugl. "Han taler ikke meget, den fine herre. Faktisk siger han ingenting, men han ved altid, hvor vinden blæser fra. Det er ægte dannelse!"

Raven ville så gerne være venner med guldhanen. Hver morgen fløj han op og satte sig ærbødigt på spiret.

"Goddag, Deres Højhed!" sagde raven. "Vejret er mildt i dag, og svalerne taler om at rejse sydpå."

Men Vejrhanen svarede ikke. Den knirkede bare en lille smule i metallet, da vinden pludselig slog om, og vendte stolt næbbet mod vest.

"Sikke en fornem tavshed," tænkte raven beundrende.
"Han tænker dybe tanker."

For at vinde den fornemme fugls venskab begyndte raven at bringe ham gaver. Han fløj land og rige rundt og samlede de fineste skatte, som han lagde på blytaget lige under spiret. Først bragte han en skinnende knap af perlemor, så et stykke lyserødt silkebånd, og en dag fandt han en blank sølv mønt nede på torvet.

"Se," sagde raven. "Dette er til Dem. Den skinner næsten lige så smukt som Deres egen fjerdragt."

Vejrhanen ænsede ikke gaverne. Sølv mønten lå blot og glimtede koldt i solen, indtil et vindstød en dag blæste silkebåndet væk. Men raven mistede ikke modet. Han tænkte, at store personligheder blot var langsomme til at knytte venskaber.

Så kom vinteren. Den kom med en streng kulde, der bed i næb og kløer. Sneen faldt tykt og lagde en hvid dyne over hele byen. Menneskene lukkede deres døre i og tændte

op i kakkelovnene. Svalerne var for længst fløjet væk, og selv spurvene gemte sig dybt under tagskæggene.

Oppe på tårnet var der isende koldt. Vinden hylede, og sneen piskede mod kirkespiret. Ravnens rystede af kulde, men da han kiggede op på Vejrhanen, så han, at den fine guldfugl var dækket af rimfrost.

"Han må fryse frygteligt," tænkte den gode ravn. "Han er så fin og fornem, han har slet ikke den tykke dunderdragt, som vi andre almindelige fugle har."

Med sine sidste kræfter fløj raven op og satte sig tæt, tæt ind til Vejrhanen. Han bredte sin store, sorte vinge ud over det iskolde guld for at varme den fornemme herre, mens vinterstormen rasede. "Nu skal vi nok holde varmen," hviskede han, "bare vi holder sammen."

Næste morgen var himlen klar og blå, men frosten var hård som glas. Nede på kirkegården, lige under tårnet, gik den gamle graver for at rydde sne. Der, midt i en snedrive, fandt han raven. Den lå stiv og frossen ihjel, og

lige ved siden af dens næb lå den blanke sølvmonet, som nattevinden havde blæst ned fra taget.

"Se engang," sagde graveren til præsten, der kom gående. "Den grimme ulykkesfugl er faldet ned. Den har forsøgt at stjæle en sølvmonet! Ja, sådan går det, når man har et sort og grisk hjerte."

De fejede raven væk sammen med sneen.

Men højt oppe på tårnet sad Vejrhanen og glitrede koldt i morgensolen. Den drejede sig mod nord, og den drejede sig mod syd, med en stiv og knirkende lyd. Den fældede ingen tårer og følte ingen sorg, for den var kun af metal. Den havde intet hjerte, der kunne slå for en anden. Det var der kun én på hele kirketårnet, der havde haft – og han lå nu under sneen, i sin beskedne, sorte fjerdragt.